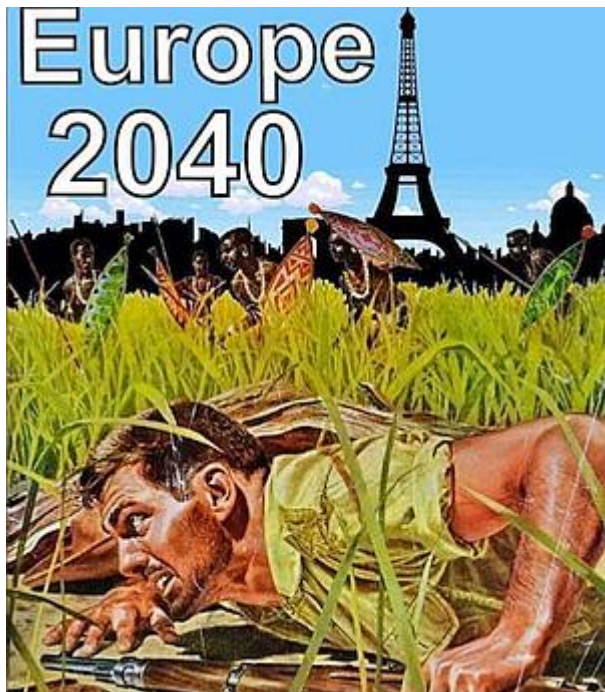

Autor: Greg Johnson

Jestliže se bělošským nacionalistům nepodaří zastavit a zvrátit stávající demografické trendy, bílá rasa vyhyne. Nakonec. V delším časovém horizontu.

To však představuje značný problém. Není totiž vůbec snadné ospravedlnit ještě dnes zásadní politické změny, abychom se vyhnuli katastrofickým následkům v daleké budoucnosti. Takovéto výzvy obvykle padají na úrodnou půdu jen u onoho zlomku populace, který vládne dostatečnou *prozíravostí*, aby vůbec dokázal přemýšlet o vzdálenější budoucnosti, a současně je dostatečně *altruistický*, aby chtěl učinit budoucnost lepší, přestože z toho sám nebude mít prospěch.

Většina lidí je však krátkozraká a sobecká. Přemýšlejí jen o bezprostřední budoucnosti a vědomí zodpovědnosti - dokonce i vůči vlastním dětem - u nich bývá velice slabé. Jejich typická reakce na problémy jako bělošský zánik tak zní „Za mého života k tomu nedojde, takže se tím nemusím znepokojovat.“

Inspiraci a důvody k naději bychom měli hledat u ekologických hnutí, která čelí totožným problémům, přesto však dosáhla ohromných úspěchů. Navíc jsou dějiny typicky formovány nepočitelnými skupinkami vysoce idealistických a altruistických lidí, často dokonce přímo káráním, aby lidé ignorovali svůj bezprostřední zájem ve prospěch dlouhodobějšího blaha.

Tyto elity vlastně dost možná jsou jedinými aktéry, kteří dějiny skutečně vědomě utvářejí - vždyť na krátkozraké a sobecké lze snadno vyvrát. Dlouhodobá strategie poráží tu

krátkozrakou i v kratším časovém horizontu. Idealisté připravení obětovat se mají navíc při rovnosti ostatních podmínek systematickou výhodu nad zbabělci a sobci.

I ta nejidealističtější hnutí však musejí nalézt způsob, jak dovoláváním se krátkodobých vlastních zájmů uvést do pohybu masy. Etnická diverzita „naštěstí“ způsobí v bělošských zemích ohromný rozvrat ještě dlouhou předtím, než naše rasa vyhyne. Proto mohou bílí nacionalisté pracovat jak s dlouhodobou hrozbou bělošské genocidy, tak bezprostředními negativními dopady vzrůstající rozmanitosti

Naši lidé si navíc vlastně ani nemusejí život v postavení menšiny *představovat* – mají před sebou názorné příklady nespočetných měst a oblastí, kde k tomu už došlo. **Abyste nahlédli do budoucnosti s barevnou většinou, nepotřebujete stroj času. Stačí si koupit letenku do Detroitu, Los Angeles nebo Londýna, kam budoucnost, jež jednou může čekat na nás všechny, už dorazila.**

Díky tomu je naše osvětové úsilí o poznání snazší, stačí totiž lidem jednoduše ukázat bezpráví, korupci, protibělošskou diskriminaci, odcizení, kolaps veřejných služeb, katastrofální dojíždění, nelidskou podobu velkoměst, úbytek příležitostí či všudypřítomnou beznaděj, nedílnou to družku bělošského demografického soumraku.

A to jsou ještě uvedené příklady stále „jen“ kapsami sněti uvnitř většinově bělošských zemí prvního světa. Abychom plně docenili, jak bude život vypadat poté, co se běloši stanou nenáviděnou a bezmocnou menšinou ve většinově nebělošských zemích třetího světa, stačí se podívat na osudy bělochů v Rhodesii a Jižní Africe.

Přesvědčení, že naše budoucnost se bude podobat současné situaci bělošských menšin v Latinské Americe, je pouhým zbožným přáním. Tyto společnosti totiž *de facto* praktikují víru v bělošskou nadřazenost, a kdyby evropští a severoameričtí běloši smýšleli podobně, vůbec bychom problémy s rasovým zánikem neznali.

Nejpřesvědčivějším argumentem, který hraje na strunu krátkodobého vlastního zájmu, je zdůrazňování systematické protibělošské zaujatosti stávajícího systému. Ve hře multikulturalismu tak mohou běloši jedině prohrát.

Představte si multikulturní politiku jako pokerovou partii. U stolu sedí každá etnická skupina s jistým množstvím žetonů, které představují její kolektivní bohatství a vliv. Běloši před sebou zatím mají hromádku největší. Všechny ostatních skupiny kromě nich však mají k dispozici trumf, „rasovou kartu“. Bez ohledu na velikost počáteční výhody tedy při takto nastavených pravidlech nemůžeme nakonec dopadnout jinak než prohrou.

Další užitečnou optikou pro pochopení problému je individualismus vs. kolektivismus. **Běloši nemohou vynést rasovou kartu, protože jsme individualisté a jako takoví také jednáme. Věříme, že úspěch či nezdár musí být podmíněn našimi osobními schopnostmi, nikoliv příslušností ke skupině. Jsme také přesvědčeni, že ke každému musíme přistupovat jako k jednotlivci, nikoliv jako příslušníku skupiny. A**

také nás, přiznejme si to, děsí označení „rasista“.

Barevní však smějí hrát podle odlišných pravidel. Když zahrají rasovou kartu, jednoduše tak pracují jako tým. Striktně od individualistů při každé transakci vyžadují férovost – a ti jim tento požadavek ochotně plní. Pokud tedy neběloši nabídnou nejlepší produkt, nejlepší cenu nebo nejkvalifikovanějšího kandidáta, individualisté bez námitek vyhoví a předají jim „ocenění“.

Jakmile se ale situace obrátí a nejlepší produkt, cenovou nabídku nebo kandidáta předkládá individualista barevnému, ten skoro pokaždé upřednostní příslušníka vlastního kmene, bez ohledu na jeho kvalifikovanost a dokonce i vlastní krátkodobý zájem. Zvažuje totiž v prvé řadě maximalizaci kolektivní moci svého kmene, což v jeho očích převažuje i potíže se zaměstnáním méně schopného bratrance.

Barevný „tribalista“ samozřejmě bude předstírat, že jeho rozhodnutí bylo vedenou výhradně zásadami meritokracie, protože kdyby dával své kmenové preference najevo otevřeně, dokonce i individualista by to nakonec nemusel vydržet. **Nebělošské kmeny po nás vyžadují, abychom k nim přistupovali jako k jednotlivcům a předstírají, že nám oplácejí toutéž mincí. Zatímco my však praktikujeme individualismus, oni se chovají kmenově. Jasně a stručně řečeno nás tedy podvádějí.** Teorie her předpovídají, že dokud budou běloši hrát jako jednotlivci, zatímco barevní budou spolupracovat, budeme neustále prohrávat. Individualisté mají takové problémy celý švindl prohlédnout, *protože jsou slepí k existenci skupin.*

Kmenová strategie nese srovnání i s parazitismem. Parazitický kmen není součástí širšího národa, ale tvoří svébytné společenství žijící uvnitř větší komunity, hostitelské populace, jíž parazitující kmen k vlastnímu prospěchu škodí.

Dokud budeme my běloši v této „cinklé“ hře pokračovat, nepřestaneme prohrávat, dokud všechno naše bohatství, moc, země i veškerá zbývající kontrola nad naším osudem nepřejdou do rukou nebělošských kmenů. Druhou možností je převrhnout herní stůl a odmítnout pokračovat ve hře, v níž nemůžeme zvítězit.

Jak to udělat? Nabízejí se dvě možnosti.

Za prvé se můžeme pokusit nějak udělat z kmenově smýšlejících barevných individualisty. To se však nikdy nestane, hned ze dvou příčin.

1] Současný stav je pro ně výhodný, proč by se tedy zbavovali vítězné strategie? Proč by přijali za svůj morální kodex, jehož aplikací by se vystavili stejnému vykořisťování nějakým jiným nebělošským kmenem? Proč by chtěli napodobovat naše neustálé porážky?

2] Bělošské společnosti už se dnes vesměs barevné imigranty, které přinesla politika multikulturalismu a otevřených hranic, dokonce ani nepokoušejí asimilovat.

Druhou možností je, že kmenovou strategii přijmou i běloši. Pokud dojde k nabourání se do individualistické společnosti parazitickými kmeny, ta se nevyhnutelně zhroutí. Aby tomu předešli, musí o sobě individualisté začít smýšlet jako o skupině s vlastními zájmy, odlišnými od zájmů skupin žijících podle jiných pravidel. Běloši se musí v těchto střetech naučit postavit na vlastní stranu. Dokonce i pokud politiku bělošské identity vnímáme jako dočasné opatření k obnově meritokratického, individualistického společenského uspořádání, **musíme naše společnosti bezpodmínečně zbavit parazitických kmenů a zabránit příchodu nových podobných skupin**, což nutně předpokládá skoncovat s dnes dominantním tabu proti bělochy praktikované identitární politice.

To nás přivádí k největšímu problému konzervativců: nedokáží totiž zakonzervovat vůbec nic. V delší časové perspektivě budeme my běloští nacionalisté muset přitáhnout lidi napříč politickým spektrem, z levice, pravice i středu. V nejbližší budoucnosti jsou však přirozenou zdrojnicí naší podpory lidé na pravici, voliči konzervativních stran. Když se na volební výsledky podíváme optikou rasy, středopravé strany ve všech bělošských zemích se stále výrazněji stávají stranami původního bílého obyvatelstva. Jsou z nich tak implicitně bělošské identitární subjekty, jejich vedení si však tento fakt absolutně odmítá být jen otevřeně přiznat, tím méně podle toho jednat.

Levice si vytkla do štítu otevřené hranice a masovou imigraci, dostává také lví podíl nebělošských hlasů. (Tak například v amerických prezidentských volbách v roce 2016 získala Hillary Clintonová přízeň 88% černošských voličů, 69% asijských a 66% Hispánců – a to ji lze právem nazvat výjimečně slabým kandidátem.) Levice se navíc nijak zvlášť netají důvody, proč usiluje o vytvoření nové, nebělošské většiny: běloši vytrvale hlasují pro konzervativní strany; jakmile se z nich stane menšina, ztratí konzervativní strany veškeré šance a levicové hodnoty tak naprosto triumfují. **V jednom městě za druhým, okresu za okresem a všech státech americké Unie potápí prudký barevný příliv konzervatismus a rychle přetváří zemi na levicový stát jediné strany.**

Odpověď konzervativního mainstreamu na tento nijak neskrývaný plán demograficky zaplavit a tak připravit o jakýkoliv vliv jejich vlastní voličstvo lze popsat jako **směsici klamu, zbabělosti a zrady.**

Zaprvé se tito rádoby konzervativci nikdy nepostaví na obranu svých voličů, protože bránit bělochy před nebělochy by byl „rasismus“ a „politika bělošské identity“. Konzervativci jsou ovšem připraveni svolit a dokonce se podbízet nebělošské politice identity, přestože si dobře uvědomují, že hraje ve prospěch levice. (Podle dnes už hodně otřepaného amerického vtipu bývá na akci pořádané Republikánskou stranou jediný černochoch: hlavní řečník.) Titíž konzervativci jsou však absolutně oddaní zachování tabu ohledně politiky bělošské identity, přestože právě ta je jejich jedinou možnou záchranou.

Zadruhé pak konzervativci, v defenzivě před nařčeními z politiky identity, do omrzení opakují, že jejich cílem není *zachování konkrétního národa* – Američanů, Němců atd. – ale *obrana souboru abstraktních hodnot*. Tyto hodnoty navíc prý platí univerzálně, takže by měly stejným dílem oslovovat příslušníky všech ostatních ras a národů. Takto dospívají až

k absurdnímu závěru, že i kdyby byli Američané kompletně nahrazeni Mexičany, znamenalo by to vlastně vítězství pro konzervatismus – pokud by se tento nový lid bronzové pleti hlásil k hodnotám *el Sueño Americano*. (To je „americký sen“, milí gringové.)

Snadno tak pochopíme, proč levice tak zapáleně podporuje záповěď na bělošskou politiku identity: uvědomuje si, že jedině s její pomocí se mohou běloši zachránit před demografickým soumrakem. U pravice se však tento postoj chápe podstatně obtížněji. Kdysi jsem měl za to, že konzervativci jsou bezpáteční a nemají zásady. V tom jsem se ovšem mýlil. Tabu ohledně bělošské politiky identity budou odhodlaně dodržovat bez ohledu na cenu, kterou za to budou muset zaplatit. Celou hru však vymysleli jejich nepřátelé, aby konzervativce zničili.

Sebevražedná tupost konzervativců samozřejmě představuje ohromnou příležitost pro bělošské nacionalisty, kterým se otevírá příležitost apelovat na bezprostřední zájmy značného počtu bělochů.

Naše poselství je prosté: jak se běloši budou propadat do postavení menšiny ve vlastních domovinách, stane se pro konzervativní politiky nemožné uspět ve volbách. Spolu s tím zmizí i to, co konzervativci tolik milují – v USA tedy ústavou omezená vláda, fiskální zodpovědnost, svoboda podnikání, slova, náboženství, právo držet zbraň atd. Tyto hodnoty jsou dosti křehké i v bělošských zemích a v těch nebělošských v podstatě neexistují. Jestliže chceme tyto hodnoty zachovat, potřebujeme politiku bělošské identity – dnes, ne zítra.

Bílí liberálové se dnes aktivně chopili věci bělošské uzurpace a výměny, proto bude jejich odpor k bělošské politice identity nejsilnější. Nakonec ale změní názor. Jejich strategií je porazit konzervativce tím, že nahradí jejich voliče barevnými imigranty, kteří volí levice. Jakmile demografická výměna vytvoří permanentní liberální většinu, dojde podle liberálů ke konečnému vítězství jejich hodnot: náboženské snášenlivosti, práv žen, legalizaci drog, práva na potrat, práv sexuálních menšin, státem hrazeného zdravotnictví, podpory umění, ekologie, organických potravin, měst bez automobilů atd.

Žádná z těchto hodnot se ale v Latinské Americe, Africe, Indii nebo muslimském světě, jež jsou hlavními zdrojnicemi masové imigrace, nevyskytuje ve větších množstvích. Věří snad bílí liberálové, že budou vždy schopni diktovat těmto lidem svou politiku, a to i poté, co se neběloši stanou většinou? To zní velice nepřesvědčivě, dokonce to zavání podvědomým bělošským supremacismem.

Proč by se nastupující barevná většina přidržovala hodnot bílých liberálů, kteří své společnosti marnotratně nechali přejít do rukou cizincům? Není pravděpodobnější, že by nová většina liberály pohrdala a spíše se někdejší bělošské země snažila přetvořit k obrazu svých původních domovin, kde liberální hodnoty nemají místo? Pokud ano, vše, co liberálové milují, zanikne spolu s bílou většinou.

Rasově smýšlející levice není oxymóron. Víme to s jistotou, protože v historii skutečně existovala. Např. v USA, Kanadě, Austrálii a na Novém Zélandu prosazovali masivní imigraci Asiátů kapitalisté, zatímco o její konec se zasadilo dělnické hnutí.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Hlavní překážkou snah získat bílé konzervativce - a časem i bílé liberály - pro bělošskou politiku identity je přesvědčit je, že jejich milované hodnoty nejsou univerzální, ale neoddělitelně patří k bělochům. Nikdy nebudeme mít americký kapitalismus nebo skandinávský sociální stát, nahradíme-li tvůrce těchto systémů barevnými vetřelci. Veškerá bělošská politika - pravicová i levicová - je tak v posledku politikou bělošské identity.

Úvaha Grega Johnsona In the short run vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 8. srpna 2018.